

ма. “В една статия на Барух Шамлиев от 3 декември 1996 година във в. “Дума“ се пише открито за „пиратското поведение на новородените банки, действащи под закрилата на новия елит на партията.“ Той признава, че „в ума на обикновените хора не може да се побере фактът, че Банка за земеделски кредит, например, раздаде над пет милиарда лева необезпечени с нищо вътрешни кредити... А само тя ли беше единствената, която грабеше с шепи народната пара? Този въпрос бе повдигнат със специално питане в Народното събрание. Даденият от вицепремиера Р. Гечев отговор бе пълна смутолевица. Тилевци, Дуневци, Мироновци и груги, всички тези господа с неуредени задължения и нагребени долари се изхлузиха в чужбина под носа на изпънителната власт и прокуратурата. Но как да се убеди народът, че висшите сфери на властта са непричастни към този грабеж?

За какво връщане на доверието към държавата и властта може да се говори в такава обстановка? Малко след излизането на статията на Барух Шамлиев започнаха гражданските въннения по улиците на София. Не отрази ли той симптомите на кризата във властта, с болката на редовия комунист, вярващ в своята партия и съжаляващ за пропилените шансове на управление? Политиката на БСП и коалиция бе обречена. Не е случайно, че МВФ не ни отпусна транша от 120-125 милиона долара заради това, че не ликвидирахме онези прословути 64 държавни предприятия, които формираха голяма част от държавния ни дълг. Колебанието на Жан Виденов сега ни излиза през носа...

Чужденците гледаха с недоверие растящата с дни инфлация и не вярваха, че нещо може да замени хаоса в българската икономика. Анализът показва, че той е бил умело дирижиран от създателите на законите в Народните събрания, действали от 1989 до 1997 година...

На българите трябва да се даде шанс да намират сами решения на проблемите си, натрупани в процеса на прехода към демокра-

ция. Как сме използвали тези възможности? Дали сме искали да ги използваме?

Например: Средносрочни и дългосрочни кредити можеше да открие през 1997 г. Кредитанщалт фюр Вигер ауфбау – KfW. Тя е насърчителна банка, която заема средства и дава консултации по програмата ТРАНСФОРИ на германското правителство. Парите обикновено се насочват към финансиране на износа, с цел да подкрепят частния сектор /малки и средни предприятия/, в областта на селското стопанство, минното и банковото дело. Насърчителните банки KfW Дойче Ауикгlaub банк със съвместен проект оказва помощ на Държавната банка за инвестиции и развитие, която така и не проработи... А тя трябва да оказва помощ в управлението и разпределението на кредитите, постъпили от чуждестранните лица за развитието на малките и средни предприятия. Този въпрос бе обсъден старателно на семинара на Стопанската камара, организиран от „Хюман Динамикс“ и спонсориран по програмата ФАР още в началото на 1997 година, но не успял да се реализира в пълна степен. Защо?

Защо не се усвояват и средствата, отпуснати по програмата ФАР в пълна степен? Защо не се създава ясен в законово отношение инвестиционен климат за вливането на „свежи“ пари в българската икономика? Ще има ли бъдеще за България при тези обстоятелства? Какво ще бъде то?

Кой взема решения по оцеляването на ромите в сложната обстановка на прехода към демокрация? Ще оцелеят ли те през зимата на 1998 година? Как ще стане това без да са осигурени работни места и стратегия за тяхното оземляване по селата? Ще има ли наистина една национална

програма за работа с ромския етнос, приета от правителството? То гоиде на власт не с помощта на ромските гласове през април 1997 година?! Нека си пожелаем да ги има тези неща. Те ще станат плод на диалога на ромите с правителството, който още не е започнал...

Ромите доказаха, че са съпричастни към демократичните промени и че са „в час“ с голямата политика на практика. Остава и правителството да влезе „в час“ и да ги вкара в структурите на държавната власт и неправителствения сектор. Необходимо е присъствието на ромите в Народното събрание в ролята на наблюдатели или консултанти в отделните комисии, за да могат те да вземат участие в оформянето на законите на държавата, в която живеят.

Част от българската интелигенция посрещна „на нож“ подписването на Рамковата конвенция за защита правата на малцинствата. Това трябва да ни направи реалисти, когато решаваме въпросите за съвместното съжителство в майка България. От общите ни усилия зависи дали тя ще бъде майка или мащеха към част от своите деца. За да решаваме успешно проблемите през 1998, трябва да гледаме трезво на проблемите, които ни оставиха през изминалите години на демокрацията от 1989 догоса. Това ще ни помогне да направим по-точна програма за работа с ромите, които преживяха 1997 с очаквания и посрещнаха 1998 с надежда. Може би защото това е първата цяла година на управление на правителството на промяната. Време е вече вярата, дадена в кредит, да започне да дава резултати.

ДАНЧО ПАНАЙОТОВ

надежди – 1998